

Η σφαγή στο Δίστομο, ο ρόλος των ιερέων, η εξαίρεση και το μεγαλείο της ψυχής των ηττημένων.

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Σε λίγες μέρες συμπληρώνονται 70 χρόνια από τη σφαγή του Διστόμου. 218 κάτοικοι του χωριού έχασαν τη ζωή τους. Δεν είναι ο αριθμός των νεκρών που σοκάρει αλλά η αγριότητα των σφαγέων. Πέρα όμως από αυτή, το Δίστομο έχει να μας διδάξει πολλά. Το ερώτημα είναι ποιος τα ακούει;;;

Η διαστροφή των ανθρωποειδών του ναζισμού.

Στο Δίστομο οι Γερμανοί στρατιώτες ξεπέρασαν κάθε όριο. Αναφέρουμε ενδεικτικά κάποιες μαρτυρίες που συναντάμε στα κείμενα του λογοτέχνη Τάκη Λάππα:

Μια έγκυο, τη Διαμάντω Ζάκκα, και τον άντρα της, τους σκοτώνουν σπίτι τους με αυτόματο. Ανοίγουν με λόγχη την κοιλιά τη Διαμάντως, βγάζουν το έμβρυο, το ποδοπατάνε και το λιώνουν...

Τον μικρό Στάθη Σταθά, έξι χρόνων, τον βρίσκουν μόνο του στο σπίτι. Τον βασανίζουν άγρια. Με μαχαίρι κόβουν τις σάρκες του στα μπούτια και τον αφήνουν να πεθάνει στραγγίζοντας από αίμα... Στα παιδιά του Σταθά, την Ελένη πέντε χρόνων και τον Γιάννη τριών, τους κόβουν με μαχαίρι το λαιμό, ενώ το τριμηνήτικο βρέφος το λογχίζουν πολλές φορές και το αφήνουν στην κούνια του...

Στο σπίτι του παπά Σωτήρη, όπου μάζεψαν καμιά 15ριά, τους γάζωσαν μαζικά. Η παπαδιά εξιστορεί: «Εγώ τη στιγμή που μας βάλανε στο τουφεκίδι βύζαινα το κοριτσάκι μου, ενός χρόνου. Μου ρίξανε τρεις σφαίρες. Η μια μου χάλασε το ζερβί χέρι, η άλλη με πήρε ξώπετσα κάτω από τ' αυτί. Η Τρίτη χτύπησε τη Μαργαρίτα μου. Της άνοιξε το κεφάλι κι όπως την κράταγα στην αγκαλιά μου τα μυαλά της πεταχτήκανε στα μούτρα μου»...

Η φωτεινή εξαίρεση

Ένας γερμανός με αυτόματο ανεβαίνει τις σκάλες σπιτιού, βλέπει έντρομους καμιά 15ριά ανθρώπους να περιμένουν το τέλος. Τους γνώφει να σωπάσουν, λέει τη λέξη «καπούτ» και πυροβολεί πάνω από τα κεφάλια τους. Τους φάνηκε δακρυσμένος. Βγαίνει χτυπώντας δυνατά την πόρτα, κατεβαίνοντας σκοτώνει ένα σκυλί, για ξεκάρφωνα, και λέει σε μια ομάδα που ερχόταν, δείχνοντας το σπίτι, κάτι που φάνηκε ότι περιείχε τη λέξη «καπούτ». Η ομάδα έφυγε, οι χωριανοί γλύτωσαν...

Απόλυτα προσωπικό ρίσκο, όχι ανώδυνος αντιναζισμός του καναπέ ή του facebook ,όπως ο δικός μας...

Ο παπάς του χωριού, εθνομάρτυρας π. Σωτήρης Ζήσης

Όπως αναφέρει ο θεολόγος-συγγραφέας Νίκος Νικολάου, ο π. Σωτήρης υπήρξε «συνειδητός λειτουργός και μεγάλος πατριώτης. Πάντα φρόντιζε για την πνευματική προκοπή του ποιμνίου του και αγωνιζόταν για την πολυπόθητη ελευθερία της πατρίδας του. Στις 10 Ιουνίου του 1944, οι χιτλερικοί συνέλαβαν 10 κατοίκους του μαρτυρικού Διστόμου, με σκοπό να τους εκτελέσουν... ο π. Σωτήρης μόλις πληροφορήθηκε τη σύλληψη... έτρεξε κοντά τους και γεμάτος από δάκρυα γονατισμένος παρακαλούσε τους θηριώδεις χιτλερικούς Γερμανούς να τους αφήσουν ελεύθερους... Οι ναζίδες Γερμανοί, μ'όλο που προσπειούνταν πως πείσθηκαν..αθέτησαν την υπόσχεσή τους. Και όχι μόνο τους σκότωσαν, αλλά έβγαλαν και τα μάτια του π. Σωτήρη, του έκοψαν το κεφάλι και σκότωσαν το μόλις δύο ετών κοριτσάκι του παπά.» Ο Μίκης Θεοδωράκης αναφέρεται στο δράμα του ιερέα -μάρτυρα λίγο πριν δολοφονηθεί. Αξίζει να το ακούσετε στο παρακάτω video. Στο 12.00 αρχίζει η περιγραφή.

Αξιοσημείωτος επίλογος... το μεγαλείο της ψυχής των ηττημένων

Ο επικεφαλής του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού στην Ελλάδα, Σουηδός Στούρε Λιννέρ, ο άνθρωπος που βρέθηκε στο Δίστομο αμέσως μετά τη σφαγή, στο βιβλίο του «Η Οδύσσειά μου» γράφει για το γεγονός που τον σοκάρει θετικά στο τέλος του πολέμου: «Λίγο καιρό αργότερα η επαφή μας με το Δίστομο θ' αποκτούσε και έναν αξιοσημείωτο επίλογο. Όταν τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την Ελλάδα, δεν πήγαν και τόσο καλά τα πράγματα, αφού μια γερμανική μονάδα κατάφερε να περικυκλωθεί από αντάρτες ακριβώς στην περιοχή του Διστόμου. Σκέφτηκα ότι αυτό ίσως θεωρηθεί από τους Έλληνες ως ευκαιρία για αιματηρή εκδίκηση, πόσο μάλλον που η περιοχή εδώ και καιρό είχε αποκοπεί από κάθε παροχή βοήθειας σε τρόφιμα. Ετοίμασα λοιπόν φορτηγά με τα αναγκαία τρόφιμα, έστειλα μήνυμα στο Δίστομο για την άφιξή μας και έτσι βρεθήκαμε στο δρόμο για εκεί, για άλλη μια φορά, η Κλειώ και εγώ.

Όταν φτάσαμε στα όρια του χωριού, μας συνάντησε μια επιτροπή, με τον παπά στη μέση. Έναν παλαιών αρχών πατριάρχη, με μακριά, κυματιστή, λευκή γενειάδα. Δίπλα του στεκόταν ο αρχηγός των ανταρτών, με πλήρη εξάρτυση. Ο παπάς πήρε το λόγο και μας ευχαρίστησε εκ μέρους όλων που ήρθαμε με τρόφιμα. Μετά πρόσθεσε: «Εδώ είμαστε όλοι πεινασμένοι, τόσο εμείς οι ίδιοι, όσο και οι Γερμανοί αιχμάλωτοι. Τώρα, εάν εμείς λιμοκτονούμε, είμαστε τουλάχιστον στον τόπο μας. Οι Γερμανοί δεν έχουν χάσει μόνο τον πόλεμο, είναι επιπλέον και μακριά από την

πατρίδα τους. Δώστε τους το φαγητό που έχετε μαζί σας, έχουν μακρύ δρόμο μπροστά τους». Σ' αυτή του τη φράση γύρισε η Κλειώ το βλέμμα της και με κοίταξε. Υποψιαζόμουν τι ήθελε να μου πει με αυτό το βλέμμα, αλλά δεν έβλεπα πλέον καθαρά. Απλά στεκόμουν κι έκλαιγα».

Φωτο:tvxs.gr

Τι να σχολιάσεις;

Ανδρέας Χ. Αργυρόπουλος

Φωτο:enet.gr

Πηγή: e-theologia.blogspot.gr